

22

Han vare en kamrat och ej en öfverman!
Med deras härdighet och deras färg på kinden,
Han tåle sommarns sol, han trotse vintervinden!
Än tällande i språng kring blommornas emalj,
Än öfver drifvors bädd i yrande batalj,
De yfverborna små, förföljande, förföljda,
Och ömsom utaf snö och ömsom rosor höljda,
Må sorglöst stoja fram, vid nejdens återdån —
Skam honom som blir sist! fast fräseherrens son:
Då segrarn hissas skall än högst på blomsterstacken,
Än dragas i triumf på kälken uppför backen.
Må intet maktspråk nå till denna glada sfer,
Der lyckan, än ej blind, ännu förtjenstens är!
En gång, ur glädjens krets i högre hvirflar dragen
(Der' hon, med sluten syn, ej följer denna lagen),
Förtärd och stjernbeprydd, han tör i minnet än
Uppkalla dessa dar och önska dem igen.
Väl honom dock, dit han i ädla värf är gången!
Han har ett vidsträckt fält att lyckliggöra mången,
Der, till sitt hjertas pris, trots tacklöshetens rön,
Han skördar ock ibland välsignelsernas lön.
Väl honom! då en gång hans stilla afton skymmer,
Han vända kan i ro från mödor och bekymmer,
Tillbaka till det folk, hvars vän och bror han var,
Och samma kärlek få, som deras vän och far!

Men hvilka öden helst, som bäras till hans möte,
I det tillkommandes än oupplåtna sköte:
Om med en stormig tid hans dagar störta fram,
Likt böljor af en flod, som hvälfver bullersam;
Om, utan sorl och namn igenom ängen burna,
De fridsamt gjuta sig ur tidens sänkta urna,
(Det ser ej menskoblick; det ser och vet den makt,